

Գիտակցական կյանքի բազակայության հետեւանսերը

Արտազադ կամ օսարացում, մի՞թե նույնը չեն...

Մի 20 տարի առաջ դարադրության մեջ էր թվում, նույնիսկ անհերթեց երկիցը գնալու, մի ուրիշ տեղ բնակություն հաստատելու հարցը, մատենու բան իսկ չէր: Որովհետեւ եր սիրու ես մի բան, ոժվար է դարնում [թել-հեռանալը]: 20 տարի առաջ մեր մատուցությունը, չափման կուսական, բայց վասահարա այնան կնճռութված չէր, այսին ամպունեն չումեր, ինչպես իմանա, եւ որովհետեւ փորձը, փորձառությունն էր բացակայում, եւ դեռ հանգուներ, հավաք կար՝ աղահով երկիր ունենալու:

«Ազգի» էցեռում տղագրված արագաղթը հայրենապիրության հետ կաղող հրադարակումը վերջին օրերին աճազամն ունեցավ: Երկու հետինակներն էլ մեր աշխատակիցներն են, մեր այս օրեր աղողոյ, հրականությանը՝ իրացելու: Բայց ովհ՝ ինչպես:

Անհնար է դասկերացնել, որ ժամանակակից կյանի այս գերազագույնների, աշխարհի՝ տեղեկատվական՝ նախկինում անգամ խիս գալու համարվող բազմաթիվ երեւությունների այսպիսի բաց համադասկերի եւ դրանց յուրաքանչյուրին հասանելի լինելու իրողությունների դարագյում հնարավոր է գաղափարական առումով օրինակելի համարել հայրենասիրության հիմ կարծրանշող՝ այն է՝ խորհրդային ըցանի մեթոդի, այսինքն՝ ճամկադրանությունության ըցանից սկսվող դրույագանդայի ձեւերու:

Ժամանակի՝ ներկա գերիրողությունը՝ տեխնոլոգիաներ մոնուլիզացված մեր դարի ֆեռնունը կյանի է կոչում բոլոր բարեկարգությունների մեջ:

մատուցությամբ, որու հոգերանությամբ սերնի, եւ ուղարկի չես կարող հաշվի չնստել ժամանակի հետ, Զարենի ասածի մես՝ չես կարող ժամանակի ժումչը չփառնալ: Ընդամենը 10 տարվա արերությամբ անսուսաելի հեղաշրջումների այս դաշտաններում կարծրատիպային, ինչն, սուսակած մերժումներին դիմելու անեն փորձ դասարացված է: Արդեն այդ կեդի, սին բարողների արդյունն է ներկա մեր հասարակությունը, եր որա կրող երիսաւարդին այդ կեդի հոգերանությամբ ներծանած հայրենինում, ինչդեռ ապահան հայրենինում, մինչդեռ Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջարարական իշխանությունը: Արդեն այս կամ Պոլ Պու: Այդուհանդեռ համեմատությունից կարելի է որու դասեր բարել: Նմանություններից եւ Ազայանը նում է այն, որ եթե իրի համարականները հայերին որդես դավաճանների էին մեղադրում, Քիլերն էլ հետաներին է մեղադրում այն բոլոր դժբախտությունների մեջ, որ աթիմ համար է արդեն, նման է ապահի վրա սարված սանը: Խախուտ է, դասարացված ի սկզբանե: Այդիսի հայրենասիրությունը ժինծու գգացում է, որովհետեւ սնունդ չէր առել համարդկային արժեների ճշճարի արմաներից: Դա կեդի գրականության, դրույական դասատությունը բառերի բյու ազդեցությունն է, իմհացիա, որ հօդս է ցնդում էժան օծանելիի մես առաջար

Ամենայն հսակությամբ զիտակցում են այն փաստը, որ բետական արժեհանձնակարգերի ձեռախողումը ժողովրդին գրկում է ոչերի տակի հողից: Ժողովուրդը ասելով եւ մկանի ունեն նրանց, ովքեր երկի հիմն են, նրա ճշակույթի միան ու արյունը: Գյուղական ժողովուրդը, անկասկած, լավագույն եւ հիմնական ժողովուրդն է: Քենց նա է մինչեւ օր դահլամել ճարդկային բարձագույն այն արժեների մնացորդները, որոնք դավանում է լարզ, անքանազբու ձետով, առանց դարսի, առանց սնամարտության ու գորոզության, հարգալիք բարյականությամբ, ամեն օր աշխատանիք մեջ, սեփական կենցաղա-

խորհրդային ժամանակներում, եր այդ ճարդանց կարգավիճակը դադարանք վիմ էր դեռական կառույցի օնորիիվ: Վերջինս ստեղծել էր բարեկեցիկ զյուլասնեսական կազմակերպությունների՝ կոլյանտեսությունների ու խորհմանտեսությունների, գյուտեհնիկայի նորոգման արելների ցանց, որոնց կոլյանտեսականին կամ արտիյի աշխատողին աղահովում էին ճշական վատակով:

Խագթի դեմ: Ժամանակը ցույց
սվեց, որ այդ նախագիծը Ուլ-
սատանին սղառնում է Էկոլո-
գիական կատարյալ արետով:

Իսկ Դայատանում բնադատում էին ԵԿ-երի կառուցումը, Արարածյան դաւը ջող եւ Սեւանից ջոր սացող Սեւանի ջրանցքի հինարարությունը եւ շատ այլ բաներ: Զննադատությունը լսվում էր, ընդունվում էին կռադատված որոշումներ:

Իսկ ինչպես է իրեն զգում հայ գյուղացին այսօվք ամենախ Հայաստանում: Լրացրողները դարձաղես աղաղակում են հայկական գյուղի ոժքախտությունների մասին: Եվ մենք երածիցներ, ականատեսն ենք ճշակութաղես

ուժեղ է միայն բանվորի և գիտականի, պյուղացու (կամ ֆերմերի) եւ գրողի, երաժեսի, կոմոդիսորի այդ միասնականությամբ։ Նշանց փոխադարձ զնահասականը միշտ է ամենուրեմ եղել է շատ բարձր։ Մեր երկրում եւս գրող, բանաստեղծ, կոմոդիսոր իւլյամես սիրել են ժողովրդին, հիացել նրանով, շիվել նրա հետ։ Խորհրդային ժամանականերում դրան տրվում էր հսկայական, ուժ-

ասկան կարեւորություն: Հայ զոլ-
դացու, գեղօվկի ասնը կարելի է
տեսնել Եղիշե Զարենցի, Պարոյը
Սեւակի, Արամ Խաչատրյանի,
Տիգրան Պետրոսյանի, Վիկտոր
Հաճբարձումյանի ոչ միայն լու-
սանկարները, այլև գեղանկար-

Կառավարել մեկ նախարար, բան
հիմնուրույն եւ կայացած ձեռնե-
րեց-սնտեսվարողների ցանց:
Այսօր ամինաս, անանուն գյու-

լացիների եւ դեսությունից լված արվեստի կամ գիտության մարդկանց բաժանումը արդեն ոչ թե սպառնայիք է, այլ իրողություն։ Եվ այս իրավիճակն աղքատացնում է բոլոր կողմերին։ Ինմերս մեզ հարց տանք. առանց այդ էլ փոփոք երկրի ինչո՞ւ են փախչում գյուղացիները, բանվորները (որոնք վարձու են), տաղանդավոր գիտականներն ու երաժիշտները։ Այս հարցին դեսական կարեւորություն չի տրվում, մինչեւ դա անհրաժեշտ է։ Եվ այս հարցը դահանջում է ոչ թե խոսակցություններ ու

Երկրին դեմք են ոչ թե շնուվածկներ,
այլ՝ մասնագետներ

յին գործերի մեջ: Դաշտերում աշխատող, անասնապահությամբ զբաղվող հասարակ մարդու մեջ դահլիճները են ինտուիզիան եւ այն բնական ինտելեկտը, որը մօսաբեկ դաշտաւում է զարգանալ, որը լոռենցիալ կերպով դրական է: Ոչ թե բարձրաստիճան դաշտեայան, այլ հենց գյուղացին է խելանուրեն ինաստավորում աշխարհի դասկերը եւ գտնում իր համար ճշճարհ ճանապարհ, որին է եզակի ժիշտ լուծում: Այս, դա ամենից հաճախ վերաբերում է իր գոյատեսմանը, իր ընամիի գոյատեմանը, քայլ հենց միայն դրա համար հարկավոր է հոււարձան կանգնեցնել հայ գյուղացում, բանի որ առանց այդ հոտառության, առանց այդ բնական հաշվարկի չէր լինի ոչ հայ ընտանիք, ոչ էլ Հայաստան: Իսկ եթե գյուղացին նաեւ համայնքի դեկապար է կամ կողողերասիփի նախագահ, այդ դեմքում նա դաշտավանատվություն է կրում իր ընկերների, համագյուղացիների համար, եւ նրա ինտուիզիան աճում է:

Մեր սերունդը ճշաբես հիանում էր այդ գյուղացիներով, նրանք մետք ետևում իրական ամուսին հիմք, որը մեզ օգնում էր հանգիստ ապրել, զարգանալ, գիտելիքներ սահմանալ: Կրության դետական կառույցը կրթական հաճակարգում ակտիվութեն ներգրավում էր գյուղական երիտասարդներին, եւ, որդես կանոն, լավ կրթություն սահմանով՝ նրանք հարազա վայրեր էին վերադառնում արդեն որդես ճամանագետներ: Այդեմ էր

սային դաբետիկայից, որը դեմք
էր ավելի շահումներին,
քան բանվորներին ու գյուղացիներին:
Սակայն ժողովուրդն իրու ի-
րեն գօնվ էր զիսավոր շարժչ ուժ
եւ, դատարազմից հետո ամրապ-
նութելով, ձգում էր վերջնակա-
նամես ոտի կամճենել, դարձնալ
այն հողի ենը, որի վրա աղրում է
ինքը: Գյուղացիության օգնու-
թյան եկան 70-ականների գրող-
ները, որոնց անվանեցին «գյու-
ղագիրներ»: Նրանք իհանում էին
հողի մարդկանց վեհանձնու-
թյամբ, կարեկցանով էին վերա-
բերվում նրանց խնդիրներին,
հանդես էին զայխ հանում դա-
րավոր ավանդույթների դաս-
տաննան: Դայննվեցին Ռասոլո-
ւինի, Տեղորյակովի, Ասաֆեկի,
Շուկչինի, Արքանովի, մերնօցից
Ս. Մնացականյանի, Յ. Մաքեն-
սյանի, Զ. Խալափյանի գրեթե եւ
կինոֆիլմեր... Խորհրդային գրող-
ներն ու լազգողները նասնակից
էին դառնում ժողովրդի կյանքի
բոլոր ոլորսներին, շատերը նոյ-
նիսկ տեղափոխվում էին գյուղա-
կան վայրեր: Նրանք խսիվ բնա-
դատում էին գյուղացիների ա-
վանդական կյանքը բայցայող գեր-
նախագծերը: Նրանք իրենց կյան-
քը նվիրաբերում էին ժողովրդին,
դաշտանելով նրա շահերը:
Ինչորիսից ճակատամարտ էր ծա-
վալվել «Լիեւառունայա զագե-
տայի» եջերում 80-ականների
սկզբին, երբ Ռուսաստանի բոլոր
դայձառ ոլելուն հանդես ե-
կան ռուսական հյուսիսային գե-
տերի հսկաները ցույուն նա-

Երեմնի ծաղկուն վայրերի ամայացման՝ հենց նոյն Արմավիր (Քոլտենքոյան) քաղաքի, որտեղ փաստուն ԱԵԿ-ի տարածում գտնվող Երածոսական դղրցում չեն կարողանում աղակովել ցուուցում, իսկ Երեխաները հաճառութեն գալիս են Երածություն սպիրելու եւ սառած դաշնամունք են նվազում փոքր էլեկտրասալիկով տաքացվող դասարաններուն:

Սակայն Վերադառնամբ հոյին: Լրագորդ նկարագրում է «Նոյյան» գործարանին Այգեսաւ, Ամասի եւ այլ գյուղերի ծիրանի իրացման ահավոր դաշկերը, երբ Երվանդաւս-Բազարան խճուղու վրա կիզիչ արեւի տակ հսկայական հերթ են կանգնում հյութաբանվող ծիրանով լի բերնատարաները: «Ասում են, թե կառավարությունն օգնություն է հաւկացել արմավիրքիներին: Մըն է այդ օգնությունը Երևան հերթերը, անտանելի տառապաններն ու նվասացումները: Մի՞թե այս Երկրում մենք ոչ մեկին դեմք չենք...», հուսահաս հարցնում է գյուղացին: Գյուղացու, այգեգործի, հոյի բարիների մատակարարի այս հարցը, ըստ իս, այսօս ամենահրատանի է: Երկրին դեմք են, թե ոչ... հնչես հայսնի է, անդեմքությունը չխանում է: Եվ չկա հոյից կտրված մաւկույթ: Ի դեմք, մշակույթ բառը նշանակում է հենց հոյի հետ կապված աշխատանք: Եվ ինչուս Վերաբերվում են հոյագործին, նոյն ձեւով է վերաբերվում են մշակույթին ու գիտությանը: Յուրաքանչյուր Երկիր

Ներ կամ հենց տանիքունու ասեղնագործած դասկերները: Այն ժամանակ ժողովուրդը դաշտում էր արվեստ եւ գիտության ճարդականց: Դա խորհրդային հասարակագի ամենամեծ հաղորդական էր: Հենց դա էլ փրկեց Երկիր, սակայ որ ամբողջ Երկիրը լսում եւ ուշանդրում էր լավագույններին եւ խելացիներին, դատախանառու եւ հայրենասեր ճարդականց, եւ այդ դիսով ճուղեավ բաղաբական բարեփիխմանը: Ձեզ որ ռուս ազգի, ԽՍՇ բոլոր ազգերի ընտրյալները դարձան նոր Երկիր առաջին խորհրդարանականները: Սակայն, ինչողևս միշտ, կայսրությունները փոլովում են իրենց խորհրդի ծանոթությունից: Եվ մեր աչքերի առջև ժողովուի լավագույն ճարդիկ չկարողացան կանխել մորեին հարձակումը, որը ոչչացրեց բոլոր ձեռքբերմները:

Այսօր որտե՞ղ են խախտուանից, մետական աջակցությունից, աշխատելու հնարավորությունից ոգեստրված, գրիունակ հողագործները: Նրանք չեն երեւում: Եթե ուշադիր ուրաց նայեա, այսպիսի ժողագործություն կսամաս, թե այդ նոյն գոլովացիներն ու բանվորներն այլևս չկան, եւ կան միայն վարձու աշխատողներ, որոնք ասես «լիմիտականներ»: Լիմիտ սեփական Երկրում: Իսկ եթե ինչ-որ մեկն ուզում է ինմանուրուս աշխատել եւ իրեն աղափովել, անմիջապես խոչընդոտներ են հարուցում, հղաւուր են դահանջում... Նրան բոլով չեն սարաձրանալ: Ձեզ որ ավելի հիշտ

Խոստումներ, այլ լորո բնարկումներ, ի դեմ՝ նաեւ «փախչողների» հետ։ Արդ, մեր հասարակությունն արիություն ունի իրեն գրն հայելու մեջ նայելու եւ տեսածին հանձարասխան զնահատական տալու։ Չսպասենք հաճախարհային հայտնի գրեակալությունների վարկանիշներին եւ չճեւացնենք, թէ չեմ նկատել մեր անկումը մինչեւ հետամնաց Երկրների մակարդակ։ Յայասանը հաճառուն նուում է փասորեն սարեցված ամենացածր աշխատավաճեր ու կենսաթուակներ, ամենից անհրաժեշտ եւ օգտակար մասնագիտությունների համարժեք ցածր զնահատական ունեցող Երկրների բվում։ Ի՞նչ, նա փնտռում է իր ուղին։ ի նիշով օրինակ չվերցնենք զարգացած Երկրներից, որոնց մեջ Յայասանի նման փոր Երկրները հասել են ամենաբարձր կենսամակարդակի։ Ի դեմ, զարգացած դառնում են այն Երկրները, որոնց բնակչությունը սիրում է աշխատել։ Յայեն աշխատափրության դակաս չունեն։ Արդ, գուցե ազգային զաղափար հայտարարեն այդ բացառիկ աշխատասիրությամ համատարձ բավարարումը եւ ըստ այդմ՝ դիտավորյալ բարդացված մնանական բաղաբականության օտիմիզացումը։ Եվ հասկանալի է, որ գաղափարը կվարդանան կենսագործել ոչ թէ բաղաբական գործիքները եւ չհնովզիկները, այլ՝ մասնագետները։

ԵՐԱԾՈՅՎԱԿԱՆ
Առաջարկեցին
Առաջարկը. Պ. Բ.

Գիտական կյանքի բազակայության հետեւանութերք

3-րդ էջից

Ես երկողությ եմ մեր աշխատակցուինը
Եր նա հայրենասիրությունը կաղում
ճարդու աղբած կյանքի հետ, կենսակերպի
այսինքն։ Այս, հայրենասիրությունը հեն
կենսակերպն է տվյալ անձի, որտև տեղ, որտեւ
մե ժամանակ կա այդողեն է։ Այսինքն՝ ճարդ
կային բարոյականության՝ վաղուց անու
հաստաված արժեներով աղբող անհաստ
է դրա կրողը՝ դարկեց ու խննարի, որ զին
տակցում է Եւ իր արժեքը, Եւ հարգան ուն
օջապահ հանդեղ, նաեւ՝ անտարեւ չ
ու կարեկից է, ուստի՝ ճշմարիք։ Այդիսինքն
զինակցում է իր դերի կարեւորությունը հա
սարակության ընդհանուր զարգացումնե
րում.- այս է՝ իր աշխատանի, տվյալ արտադ
րանի որակի անհրաժեշտության՝ ի զին
դրժուսինալիզմի, դասախսանաւունու
թյան, ինչու չեն նաեւ նվիրում։ Այսինքն
երկիր օրինակեի բաղադրանին։ Այ բան չկա

չի կառող լինել, սուს է, ֆիկցիա, սա է իր կան հայրենասիրություն կոչվածը:

Ավաղ: Այսդիմեները ոչ միայն անտեսված են, ոչ միայն տեղ չունեն, նրանք օսանեն, ժողովրդական լեզվով՝ աշխի փութ։ Ենթադրվում է ահա այդ անհուսությունը, դիմաց բերու անկարողությունը, որին հետևուած է երկրից հեռանալու միջնորդ ու գործողությունը (Իհարկե, ասպածը բոլորովին չի նշանակում, թե հեռացնութերը, արտագաղթողները հենց այս ժերսն է, հակառակ՝ այս ավելանեծ քանակ կազմում է ամենատարեր ճանապարհներով երկիրը լած այն ժերսը, որը անցնող տարհներին իր վասահանքավ գործունեությամբ (գործություն, ներենայություններ, մարմնավաճառություն) վարկարեկութեան է մեր ժողովրդին ու երկիրը։ Եկ մասնել, բայստեղ մնացածներս, այս 2,5 միլիոնը, բայսիսը, բոլորս հայրենասերներ ենք... Ու դրա՞ համար մեր հայրենին այսպես բակալ ված ու անօգնական է, եւ դեգրադացիա հասարակության (նոյնիսկ մատվորականության) հասել է այս աստիճանի։

Սակայն փաս է, որ Աերկա գերիշխում
մտալությամբ ձեւավորված հասարակու

թյունը իրենից վտառում է ուսյալ ու բարեկիրք անհասին՝ որպես *Oswaraկանի*:

Ու հիմա, Երբ մեր զավակները ոժը դրի
ճանփին են դրել, արցունքը մեջ խւղդելով,
ինդի թեգ հարց ես ասիս՝ ընդդիմանա՞լ, ինչո՞ւ:
Երբ նա կրում է արծեային այլ համակարգը,
որով ուստի սիեցիր մի աշբորո լայմի՛

Ուրեմն ի՞նչ: Եթե հայ երիտասարդ կարդանում է արտերկրում իր մասնագիտությանը գիտության, արվեստ, թե հնֆորմացիոն տեխնոլոգիաների, սովորությունների մասին այլ բնագավառում հաջողել, առավել են նվաճումներ ունենալ, դրանով իսկ դաշիկ թերել նաև իր երկրին, ոետք է բավարարված զգալ ընդհանուր: Որպիտեսի... որովհետեւ նման երիտասարդներ՝ վստահաբար ամենին, առաջընթացի նման ճանապարհ իրենց երկրում չեն գտնում, չեն կարողանում գտնել: Որպիտեսի, ինչորու ժողովուրդն է ասում «Քիկունի՛ չունեն»: Իսկ այդ թիկունի՛ ոչ թե սա կամ նա ոյիշի լինեն (բարձրաստիճան շնունդիկ), ինչու դաշտամավոր, մի մեծահարուա, ինչը գործում է մեզանում), այլ՝ գիտակիր, դրտե-

ԱՆԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ:

